

Dr. Wölgyessy-Neurotich Virgulina kipirult arccal és két szatyorral a kezében roskadt le a zsúfolt váróteremben.

Prof. Dr. Patientius
lélekbúvár

– Ez az én emberem, végre rátaláltam! – sóhajtott fel *Wölgyessy-Neurotich Virgulina* (továbbiakban csak egyszerűen *Virgulina*) és levendulás keszkendőjével végigsimított gyöngyöző homlokán. *Virgulina* a doktori címet apjától vette át, aki a boldog emlékezetű Miksa császár jogi tanácsadója volt – mint tudjuk, igen rossz lehetett –, viszont neki sikerült egy lélekvesztővel hazatérnie Mexikóból.

A mult merengéseiből egy női hang rázta fel: az asszisztensnő beszólította, ő következett!

– Foglaljon helyet asszonyom! Nem járt még itt? Mi a panasza, mellyel hozzám fordult? Tárja fel lelkét! – Prof. Dr. Patientius nem cáfolta meg a róla terjengő híreket: aranykeretes szemüvege mögül jószágos pillantásával nyomon követte betegei minden mozdulatát és azonnal rátapintott a lényegre, de természetesen hagyta, hogy ők ezt szóban is elmondhassák, hiszen ez a *therapia* részét képezte. *Virgulina* nem is kérte magát, azonnal hozzáfogott:

– Drága doktor úr! Tudja, elég későn értem meg és akkor még nem is gondoltunk arra, hogy...

– Ajaj, ez nehéz eset lesz! – gondolta dr. P. (a továbbiakban), de azért üdvözült mosollyal buzdította kedves betegét az anamnézis szálának felgombolyítására.

– ...és nem volt szívem ősi családom nevét holmi közönségesre cserélni. Tudja, az én időmben és a mi köreinkben nem volt szokás a férjezett hölgyeknek leánykori nevükön élni. Inkább kikosaraztam számos kérőmet...

– Drága asszonyom, talán ha rátérne a panaszaira... – kérlelte dr. P.

– Azonnal rátérek, de ez is idetartozik, meg kell hallgatnia! – és elhárító mozdulattal, mintegy visszalökvén székébe dr. P-t, aki persze meg se mozdult, csak lecsúszni készülő szemüvegét tolta vissza orra nyergére.

– Szóval, három napig nem is éreztem semmit, de 1958. augusztus 12-én, egészen pontosan délelőtt fél 11-kor, egy nagyot tüsszentettem. És ekkor történt – dr. P.-nak felcsillant a szeme: talán most más mederbe tudja terelni a monológot. De *Virgulina* levegővételnyi szünetet sem hagyott egy rövid kérdés közbeiktatására, azonnal folytatta:

– Ekkor egy rettentő érzés suhant át egész testemen. Ilyet még sose éreztem eladdig. Egy pillanatig tartott az egész, éppen ezért nem is tudtam analizálni. Talán ha Ön segítene.

– Én igazán, nagyon szívesen, de... – mondta dr. P.

– Majd a végén doktor Úr, a végén! Még nem fejeztem be. Először hadd foglaljam össze az egészet. – és bal kezét ismét elhárítólag dr. Patientius felé nyújtotta – Ekkor eszembe jutott, hogy anyai kuzinomnak volt egy bizonyos lila pirulája, amit ilyen esetekben vett be. Igaz, utána mindig rángatózott a bal szeme, de csak fél napig. Emlékeztem rá, hogy halálos ágyán több hasznos tanáccsal együtt ezt is rám hagyta és nagy örömömre meg is találtam kis szekreterem belső fiókjában. A bal szemem nekem is elkezdett rángatózni, ezért bevettem két piros tablettát. Ettől panaszmentessé váltam egy hétig. Pedig elhiheti doktor Úr, hogy árgus szemekkel követtem szervezetem minden rezdülését.

Dr. P. ekkorra már sorsába teljesen beletörődve dőlt hátra székében. Lelki szemei előtt lezajlott eddigi élete, minden fontos mozzanata. Azon tűnődött, hogyan tovább? Mi lesz kis családjával, két apró, neveletlen gyermekével, ha ő börtönbe kerül? Ugyanis sziklaszilárdan érlelődött benne az a gondolat, hogy ez a nő innen élve ki nem megy. Inkább feláldozza magát Asclepios és Hygieia oltárán, megmentvén kollégáit Virgulinától.

Ő azonban mit se vett észre ebből, mert elmélyülten keresgélt az egyik szatyor mélyén. Azt talán említenem se kellene, hogy egy percre se hagyta abba egészségügyi problémái ecsetelését.

– Na, itt van! Ez az! A kis noteszom, ebbe jegyzek fel minden észrevételt. Tudja doktor úr, az én koromban már nem tudok mindent észben tartani – és hamiskás pillantását dr. P. felé irányította.

– 20 évvel ezelőtt kezdtem el írni, azóta bizony már egy szekrény tele van a naplóimmal.

Dr. Patientius odapillantott a könyöke alatt heverő beutalóra. „Úristen, ez a nő 90 éves! Még 20 évet kell végig hallgatnom, na nem!”

– Kedves asszonyom, talán előbb elküldöm egy UH vizsgálatra és majd utána együtt...

– Nem doktor úr, ezt végig kell hallgatnia, mert ez mind fontos. Tehát itt a noteszomban az áll, hogy 1979. március idusán, mikor a regeneráló sárga kapszulákat bevettem, hirtelen a bal lábam kisujjában egy görcsös fájdalmat éreztem. Gyorsan lefeküdtem és egy kicsit jobban is éreztem volna magam, ha nem érzékelek egy enyhe hőemelkedést. Elkezdtem a hőmérőzést, természetesen napjában háromszor, ami ingadozást mutatott. Nagyon megijedtem és elővettem a zöld tapaszokat, amelyeket ide helyeztem – és szégyenlősen mutatott a jugulumig gombolt csipkeblúza közepére.

Dr. Patientius ekkor nagyon lassan felemelkedett helyéről. Virgulina csodálkozva követte savós szemével, de egy perc szünetet sem hagyott, nehogy megszakadjon gondolatmenete.

Dr. P. a háta mögé állt:

– Most megtapogatom a nyaki gömbjét! – majd ujjaival mint egy abroncs, körbefogta Virgulina kissé szikár hattyúnyakát. Először végigtapogatta a porcogókat, inakat, gömböket és egy hirtelen mozdulattal belefojtotta a szuszt.

– Bevégeztetett! – ennyit mondott csak a nagy lélekbúvár és fásultan visszaroskadt a székébe.

– Azért a mondat végét megvárhatta volna, doktor úr! – szólalt meg a kis asszisztensnő – Olyan érdekes volt!
